

angivet. Endvidere blev der under Forhandlingerne i 1855 af Rigsdagsmanden for Svendborg Amts 6te Valgkreds ganske særligt fremhævet, hvorledes der var en Hindring for, at Forfatningsagen efter hans Mening kunde siges at komme aldeles normalt tilveie paa Grundlag af de Actstykker, der dengang forelaae Rigsdagen; han gjorde nemlig opmærksom paa, at det ingenlunde var nok, at man var fuldstændig enig paa begge Sider om, hvad Meningen var af § 2 i Indskrænkingsloven, og hvad Meningen var af § 22 i Fællesforfatningsloven; han fremhævede, at, skulde der være Sandhed i Forholdet, skulde det være heelt og correct ordnet, da maatte det i Sandhed fra alle Sider være det, da maatte der være fuld Overensstemmelse med Hensyn til de særlige Anliggendes Omraade, ogsaa mellem Kongeriget paa den ene Side og Hertugdømmerne paa den anden. Den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgkreds fremdrog, hvad han havde fuld Ret til, og han fastholdt under alle tre Behandlinger, hvad han havde frembraget, at der var Uoverensstemmelse tilstede, der vilde frembringe et abnormt Forhold, der vilde gjøre, at det, man søgte at gennemføre, nemlig en skarp Søndring mellem fælles Anliggender til den ene Side og særlige Anliggender til den anden Side, ikke vilde kunne skee, medmindre der foruden ved disse to Actstykker ogsaa skete Forandringer paa andet Sted. Han fremhævede med fuld Frihed, hvorledes de særlige Forfatningslove for Hertugdømmerne Slesvig og Holsteen havde, med Hensyn til visse Bestemmelser, nemlig Udfærdigingen af Mandskab, Levering af Heste og Indquarteringsbyrden, en anden Bestemmelse end den, der i saa Henseende for Kongerigets Vedkommende var optagen i § 2 af Grundlovs-Indskrænkingsloven. De særlige Forfatningslove for Hertugdømmerne Slesvig og Holsteen havde tilfældigviis af Grunde, som det her er ufornødent at anføre, betegnet disse Anliggender, som jeg nys nævnte, som Fællesanliggender. Nu gjorde altsaa den ærede Rigsdagsmand opmærksom paa, at denne Uoverensstemmelse maatte fjernes, hvis hele Forfatningsagen skulde komme i en aldeles normal Gænge. Den daværende Regjering svarede under Forhandlingerne: Det

er fuldkommen rigtigt, vi erkjende denne Uoverensstemmelse for at være berettiget, vi overtage det moralske Ansvar herfor ligeoverfor Rigsdagen — om noget formelt Actstykkets Udfærdigelse kunde der ikke være Spørgsmaal. Regjeringen lovede under Forhandlingerne, at denne Anomali skulde blive fjernet, at den skulde vide paa sit Ansvar — det blev jo dens Sag at finde Midler og Veie dertil — at fjerne denne Uoverensstemmelse og indrette det saaledes, at Tilstanden med Hensyn til Delingen i særlige og fælles Anliggender paa begge Sider, saavel i særlige baade i Kongeriget og Hertugdømmerne som paa den anden Side i Fællesanliggender for det Hele, skulde blive normal og eensartet overalt, og som Fuldbyrkelse af, hvad der i saa Henseende var forhandlet, som Fuldbyrkelse ligeledes paa Tro og Love af, hvad der dengang var tilfagt af Hans Majestæts Regjering og netop lovet Rigsdagen, emanerede to Kundgjørelser, den ene, saavidt jeg erindrer, af 10de November 1855, den anden, troer jeg, af 21de Juni 1856, den første for Slesvig, den anden for Holsteen, begge væsentligt af samme Indhold. De udgik, saaledes som lovet var, førend Rigsraadet første Gang sammentraadte, thi ogsaa det var under Forhandlingerne lovet, og de udgik af det Indhold, at Hans Majestæt Kongen tilkjendegav sine Undersaatter, respective i Slesvig og Holsteen, at han i Kraft af den Myndighed, der var forbeholdt ham i de fire første Paragrapher af de særlige Forfatningslove, ifølge hvilke han eensidigt og uden Provindstilstændernes Medvirkning kunde foretage en saadan Act, henlagde disse omtalte Anliggender, nemlig Udredelsen af Mandskab og Heste og Indquarteringsbyrden, til de særlige Anliggender. De tilveiebragte saaledes den Overensstemmelse, til hvilken Alle havde sigtet, og om hvilken Forhandlingerne havde dreiet sig, idet man ansaae dens Tilveiebringelse for at være Indførelsen af, hvad der maatte siges at være Tro og Love i hele den foreliggende Sag. Det forekommer mig altsaa ganske aabenbart, at naar man overfører Forhandlingerne i deres hele Sammenhæng, og naar man seer paa de Actstykker, hvorved Forhandlingerne have fundet deres Afslutning, saa lader det sig ikke nægte, at der paa alle Sider og Steder har været en